

» Ἀετέ, συγχώρησέ με
καί 'ς τὴν γῆν κατέβασέ με,
ἔπταισα τὸ μολογῶ
τί ἀνέητος ἐγώ!
'ς τὰς φρονίμους συμβουλὰς σου
νὰ μὴ θείλω νὰ πεισθῶ!
νὰ χαρῆς τὰς πτέρυγές σου
μὴ μ' ἀρήσῃς νὰ χαθῶ!

— Εὐγέ σου, χελώνη, » κρᾶζει
ὁ ἀετὸς συγκινηθεὶς,
καὶ τὸν δρόμον του ἀλλάζει
καὶ 'ς τὴν γῆν πετᾷ εὐθύς.
Εἰς τὸ χῶμά την ἀρίνει
καὶ μ' ὀρμὴν πετᾷ, ἐν ᾧ
λέγει ἔνθακρος ἐκείνη
« Ἀετέ, σ' εὐγνωμονῶ! »

128

[Ἐκ τῶν ἐκδομένων ΜΥΘΩΝ]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἔξυπνο καὶ ἀξιο παιδί, ἀλλὰ
το κατὰ δυστυχίαν πολὺ ἰσχνὸ καὶ ἀδύνατο. Καὶ τὸ
χειρότερον ἀπὸ ὅλα, εἶχεν ἓνα μεγάλο ἐλάττωμα:
Ἐτρόμαζε καὶ ἀπὸ τὸ πλεόν ἀσήμαντο πρᾶγμα. Τὸ
ἐλάττωμα τοῦτο, ὡς εἶποῦμε τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτον
ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς φυσικὸ τοῦ. Μερικὰ ἄτακτα παιδιὰ,
ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖο, κρυμ-
μένα ὀπίσω ἀπὸ ἓνα τοῖχο μίαν ἑσπέρα, τὸν ἐξέ-
πασαν ἔξαφνα τόσο δυνατὰ, ποὺ τοῦ ἐσυντάραξαν μίαν
διὰ πάντα τὰ νεῦρά του καὶ τὸν ἔκαμαν ἀπὸ τότε
δυστυχῆ καὶ ἀξιολύπητο. Διότι ἀπὸ τότε, ὅχι μόνον
ἐκιτρίνισε καὶ ἔμεινεν ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ
καὶ ἄρχισε νὰ παραφεθεῖται καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο
πρᾶγμα.

Ἕνας κρότος, μία σπύθα, μία μυῖα, πρὶν ἐκάθι-
ξεν εἰς τὸ χέρι τοῦ ἔκαμαν νὰ ἐξαγνίσεται καὶ νὰ
τρομάξῃ. Διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τοῦ ἐκόλ-
λησαν τὸ παράνομα καὶ τὸν ἐφώναζαν Τρομάρα.
Πάνω Τρομάρα, κάτω Τρομάρα, τὸ ἐνομοῦσεν ἡ γει-
τονιά, καὶ ὁ καυμένος ὁ Θανατῆς, (διότι αὐτὸ ἦτο
τὸ καθ' αὐτὸ τοῦ ὄνομα) δὲν ἐτόλμοῦσε νὰ ἐδγάλῃ
τὴν μύτη του ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Καὶ τὸ κακὸν
ἦν ποὺ ὅσον ἐτρόμαζε, τόσο τὰ παιδιὰ ἐγύρευαν
νὰ τον ἔπιπᾶσιν μὲ κάθε τρόπον, διὰ νὰ τρομάξῃ
αὐτὸς καὶ νὰ γελοῦν ἐκεῖνα.

Ὁ Τρομάρας, ἐνῶς ἦτο μικρὸ παιδί, δὲν ἐσκέφθη
τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἐγένετο ὅσον ὅμως ἐμεγάλωνε,
τόσον ἄρχισε νὰ συλλογίζεται διὰ τὴν γελοία του
ἀδυναμίαν.

— Τί νὰ κάμω, ἔλεγε μίαν ἡμέραν, τί νὰ κάμω,
νὰ ὑπερνικήσω αὐτὸ τὸ κακὸ μου ἐλάττωμα! Ἀν-
τὶς θὰ ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὴν χώρα, καὶ ὅλα τὰ
συνομήλικά μου θὰ ζωσθοῦν τὸ σπαθὶ καὶ θὰ πάρουν
τὸ τουφέκι: νὰ πολέμησιν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ δο-
ξάσων τὸ ἔθνος. Κ' ἐγώ; Ἐγὼ φοβοῦμαι ὥς καὶ
τὴν ἰδίαν τὴν φωνή μου! Πῶς νὰ ἔμβω εἰς τὴν μά-
χην, νὰ σταθῶ δίπλα εἰς τὸ κανόνι, νὰ ἰδῶ τὴν
φλόγα καὶ ν' ἀκούσω τὸν κρότον; Χωρὶς ἄλλο

δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου! Ἡ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ
φύγω νὰ προδώσω τὴν ἀγία μου Πατρίδα, ἢ θὰ
πέσω ζωντανὸς εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν! Ὡ! Ἐν-
τροπή! ἐντροπή! — ἔκραζεν ὁ Τρομάρας τόσο δυνατὰ,
ποὺ ἐξέπικσε μίαν κόρην, ἡ ὁποία διαβαίνοντας, ἔ-
τρωγε κρυφὰ τὸ μέλι, ποὺ τὴν ἐστείλαν ν' ἀγοράσῃ.
Ἀπὸ τοῦ ἔκλειν ἐντύπωσι. Πρώτη φοράν εἰς τὴν
ζωὴν τοῦ ἐξέπικσεν πλάσμα ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς
αὐτοῦ. Καὶ τὸ περιεργότερον, πρώτην φοράν δὲν
ἐτρομάξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ φωνῆς τόσο δυνατῆς!
Πῶς τοῦ ἐγενεῖν, δὲν εἰμποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ.

— Ἴσως, εἶπε, διότι ἦτο ἡ φωνή μου. — Καὶ ἐ-
φώναξεν ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ πάλιν δὲν ἐξέπικσεν.
— Βέβαια, εἶπε, αὐτὸ θὰ εἴνε. Ἡ φωνή μου ἄρχισε
πλέον νὰ μὴ μὲ ἔπιπᾶξῃ! Ἀρχισε νὰ μὲ γνωρίζῃ.
Ἔτσι τὸ ἐξήγησεν ἐκεῖνη τὴν ὥραν ἀπὸ τὴν χαρὰ
αὐτοῦ. Κατόπιν ὅμως ἐκατάλαβεν, ὅτι ἡ μόνη αἰτία
τῆς ἀτρομαξίας τοῦ ἦτον, ὅτι συναισθάνθη τὸ ἐλάτ-
τωμά του καὶ ἀπεράσισε νὰ τὸ καταπολεμήσῃ.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Τρομάρας ἔκαμαν ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν
στιγμὴν ἀπόρασι, καὶ ἦτο θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸν
αὐτοῦ, διότι τόσο καιρὸ δὲν ἐκατάλαβε τὸ λάθος τοῦ.

Θυμωμένος καθὼς ἦτον, ἐπῆρε τὸν δρόμον καὶ
ἐρθεῖν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Νομαρχίας. Ἐκεῖ ἔ-
ξαφνα ἀκούει κατὰ δυνατοὺς ἤχους. — Ντίγγ, ντοῦγγ,
ζοῦπ! Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! — Σὰς βεβαίως πῶς
εἰς κάθε ἄλλη στιγμὴ τὸ μιστὸ ἐνδὸς τοιοῦτου ἤχου
ἂν ἤκουε δὲν θὰ τοῦ ἐδαστοῦσεν ἡ καρδιά τοῦ νὰ
περιμείνῃ καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ. Θὰ ἐφευγε, καὶ ἀκόμα
θὰ ἐφευγε. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν, ποὺ ἦτο θυ-
μωμένος διὰ τὴν πικρὰ λογὸν δειλίαν τοῦ, ποὺ εἶχεν
ἀποφασίσει νὰ πολεμήσῃ τὸ ἐλάττωμά του, ὅχι μόνον
ἐντροπιάσθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ καὶ ἐδίασε τὸν ἑαυτὸ
αὐτοῦ νὰ κάμῃ θάρρος καὶ νὰ πλησιάσῃ νὰ ἰδῇ πόθεν
ἤρχοντο τόσοι δυνατοὶ ἤχοι.

Οἱ ἤχοι ἐκεῖνοι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ σιδηρουργεῖον ἐκεῖ
κοντά. Ὁ σιδηρουργὸς ἔδραζε τὰ σίδερα κόκκινα
κόκκινα ἀπὸ τὴν φωτιά, τὰ ἐστήριζεν εἰς τὸ ἀμόνι,

καὶ εἶπε· αὐτὸς καὶ ὁ μαθητὴς του, μὲ τὰ σφυρὰ εἰς τὰ χέρια, ἤρχιζαν νὰ κτυποῦν· Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ!

Ὁ μαθητὴς ἦταν ἓνα πλληληκαράκι εἰς τὴν ἡλικία τοῦ Τρομάρα, ἀλλὰ ἦτο γερὸ παιδί, μὲ στρογγυλὰ μάγουλα καὶ δυνατὰ χέρια. Ἡ σπῆθις ἐπετοῦσαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐκτυποῦσαν τὸ πρόσωπό του ὡσὰν βροχή, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸν σκοπὸ του. — Ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! ντίγγ, ντοῦγγ, ζοῦπ! — καὶ οὔτε τὸ ἐμελε κἄν ἂν κηψαλισθοῦν τὰ φρύδια καὶ τὰ ματοδλέφραρά του.

— Χαρὰ στὴν καρδίᾳ πού τὴν ἔχει! Εἶπεν ὁ Τρομάρας μόνος του, καὶ ἐμίσησε τὴν διελία τὴν ἐδική του, καὶ ἐξήλεσε τοῦ σιδηρουργοῦ τὸν μαθητὴ διὰ τὸ θάρρος του. Καί, ἰδὲς ἐσὺ περιέργον πρᾶγμα! Ὅσον περισσότερον τὸν ἐξήλεσε, τόσον περισσοτέραν τόλμην καὶ ἀρεσίαν ἡσθάνετο μέσα του. Ἄφ' οὗ αὐτὸς δὲν φοβεῖται, ἐσκέφθη, διὰτὶ νὰ φοβηθῶ ἐγὼ! — Καὶ ἔκαμεν ἀπίφασι καὶ ἐμβήκεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖο.

— Μήπως χρειάζεσθε κανένα μαθητὴ, Κύριε; — Ἠρώτησε τὸν σιδηρουργόν ὁ Τρομάρας.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐσκύπισε τὸν ἰθρῶτα ἀπὸ τὸ πρῶτον αὐτοῦ, καὶ ἐσκέφθη τοὺς ὀφθαλμούς καὶ περιεφύλαξε τὸν Τρομάραν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὰ πόδια.

— Πήγαινε καλλιτέρα εἰς κανένα σκυκορράστ! τοῦ εἶπεν ὕστερα εἰρωνικῶς, καὶ ἐγέλασεν.

— Διατί, Κύριε; — ἠρώτησε τότε ὁ Τρομάρας καὶ ἐσμίξε τὰ λεπτὰ του σκέλη, καὶ ἐκόλλησε τὰ χέρια του, κατὰ μάκρος, εἰς τὸ σῶμά του, καὶ ἐφαίνεται ἀληθινὰ, ὡσὰν νὰ ἦτο μονοκόμματος.

— Διότι, εἶπεν ὁ σιδηρουργός, ἐὰν ὁ μάστορὸς σου τύχη νὰ χάσῃ τὴν σκυκορράστ του, εἴμπορεῖ νὰ περάσῃ μίαν κλωστή πέρα πέρα ἀπὸ τ' αὐτιά σου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του.

Ὁ Τρομάρας ἐκατάλαξε πῶς ὁ σιδηρουργὸς τὸν εἰρωνεύετο, διότι τὸν εἶδε τόσον λεπτὸν καὶ μονοκόμματος. Μόλον τοῦτο δὲν ἐντροπιάσθη, διότι αὐτὸ δὲν ἦτο κυρίως σφάλμα του.

— Ὅπως ἀγαπᾷς! εἶπεν εἰς τὸν σιδηρουργόν, καὶ ἐστράφη νὰ ἀνχωρήσῃ.

Ὁ σιδηρουργὸς πού τὸν εἶδεν ἔτσι ἀτάραχον, τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, καὶ τὸν ἐφώνησεν ὅπως.

— Βλέπω, πῶς εἶσαι γνωστικὸ παιδί, τοῦ εἶπε, διότι δὲν τὰ χάνεις ἔτσι εὐκολα. Ἄν σ' ἀρέσκῃ ἡ ἐπιστήμη μου, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Κόπικας νὰ λάμνῃς τὰ φτερά.

Ποῖος δὲν γνωρίζει τί τρομερὴ βοή κάμνουν τὰ μεγάλα φτερά τοῦ σιδηρουργεῖου; Ὅταν ὁ Τρομάρας ἤρχισε νὰ τὰ κινῇ, τοῦ ἐφάνη πῶς ἐξαπολύθηκαν ὅλοι οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι, καὶ ἤλθεν ὁ χαλκισμὸς τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις δὲν τὰ ἔχασε, διότι ἐντροπιάσθη νὰ φανῇ κατώτερος ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν πού

τοῦ εἶχεν ὁ μάστορὸς του. Καὶ ἐξυπνος καθὼς ἦτον, ἐσκέφθη μόνος του καὶ εἶπεν:

— Ἄν δὲν ἤκουα αὐτὴν τὴν βοή, εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ ἐτρόμαξα διόλου. Καὶ ἂν ἀντὶ τῆς βοῆς, ἤκουα τὴν φωνή μου τὴν ἰδίαν, πάλιν εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ ἐτρόμαξα διόλου. Γιὰ ἃς δοκιμάσω.

Καὶ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνοῖξε τὸ στόμα του, καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ τόσον δυνατὰ, ὅσον εἴμπορεῖσε. Καὶ ἰδὲς ἐσὺ! Ἀντὶ τῆς βοῆς τῶν φτερῶν, ἤκουε τώρα μόνον τὴν φωνή του.

— Καλὰ τὸ ἤūra! εἶπεν ὁ Τρομάρας μέσα του, καὶ ἐπῆρε θάρρος καὶ ἔλαμνε τὰ φτερά, καὶ ἐτραγουδοῦσεν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως εἰς τὸ βράδυ.

Ὁ μάστορὸς του εἶχε μὲν χαρὰ, διότι ἀγαποῦσε τὰ τραγούδια, καὶ διότι ὁ Τρομάρας εἶχεν ὠραία φωνή. Πολὺ ὠραία φωνὴ τῷ ὄντι! Διότι καὶ ὁ Νομάρχης πού τὸν ἔκρινεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλατείας, τοῦ ἤρεσεν ὑπερβολικὰ, καὶ ἔτρεξε μέσα καὶ ἔκραξε τὴν κόρη του νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ ἐκείνη.

— Τί ὠραία πού τραγουδεῖ αὐτός, ὁποῖος καὶ ἂν εἴναι! — εἶπε μέσα της. Καὶ ἤρχισε ν' ἀγαπᾷ τὸν Τρομάρα χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ. Ὡς πού ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὴν πολλή της τὴν ἀγάπην, ἔχασε τὴν ἐρεξίαν καὶ ἤρχισε νὰ γλωμιάζῃ καὶ νὰ ἀδυνατίζῃ.

Ὁ Νομάρχης πού δὲν εἶχεν ἄλλο παιδί, ἐμβήκεν εἰς ἀνησυχίαν, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς κόρης του. Ἐστειλὲ λοιπὸν καὶ ἔφερε ὅλους τοὺς ἰατροὺς τῆς χώρας αἰὰ νὰ τὴν ἰατρύσουν.

Ἐνας της ἔπερνεν αἷμα, ἄλλος της ἔδαζεν ἀδελφαίς, ἄλλος της ἐπότηζε καθάρσιο — κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὴν ἰατρεύσῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἔχασε τὴν ὑπομονὴν της καὶ τοῦ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα της.

Ὁ καυμένος ὁ Νομάρχης ἐπῆγε νὰ χάσῃ τὸ λογικόν του. Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πῶς ἡ κόρη του ἔχει τέτοια ἀσθένεια!

— Καὶ ποῖος νὰ εἴναι αὐτὸς πού ἐπῆρε τὸ παιδί μου στὴν συνείδησί του; Εἶπεν ὁ Νομάρχης μέσα του. Τὴν φωνή του τὴν ἀκούομεν, ἀλλὰ τὴν μούρην του δὲ τὴν εἶδαμεν! Ἴσως εἴη ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ ἴσως εἴη ὁ υἱὸς κανενὸς μεγαλοσιάνου.

Καὶ ἐδόγηκε νὰ μάθῃ ποῖος εἴναι αὐτός πού τραγουδεῖ τόσον ὠραία. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί του, ὅταν ἔμαθε πῶς ἦτον ὁ μαθητὴς τοῦ σιδηρουργοῦ, ἤγουν ὁ Τρομάρας! Τώρα; Τί νὰ κάμῃ; Νὰ πάρῃ τὸν μαθητὴ τοῦ σιδηρουργοῦ γαμβρό του, δὲν ταιριάζει. Νὰ ἀφῇ τὸ παιδί του ν' ἀποθάνῃ, δὲν γίνεται. Στέλλει λοιπὸν καὶ κρᾶζει τὸν σιδηρουργὸν τὸν ἴδιον.

— Δέν μου λέγεις, τὸν ἐρωτᾷ, τί πρᾶγμα εἴναι αὐτός πού τραγουδεῖ τόσον ὠραία εἰς τὰ ἐργαστήριά σου;

— Αὐτὸς εἴναι ὁ μαθητὴς μου! εἶπεν ὁ σιδηρουργός. Εἴναι ὁ Τρομάρας!

— Περιέργον ὄνομα! Εἶπεν ὁ Νομάρχης, καὶ διὰτὶ τὸν ἐνόμαζον Τρομάρα;

— Διατί; εἶπεν ὁ σιδηρουργός. Διότι δὲν τὰ χάνει ἔτσι εὐκόλῃ. Αὐτὸ νυμίζω εἶνε φῶς φανερό. Ἀλήθεια σοῦ εἶνε κομματάκι ξερός καὶ κίτρινος, μὲ ὡς γὰρ τὴν ἀξία, νὰ εἰποῦμεν, εἶνε ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εἶνε μὲν τρομάρα, ἐτελείωσε.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ σιδηρουργός, διότι ὁ Τρομάρας, ὡς τὰ τώρα, ὅχι μόνον δὲν ἔδειξε κανένα σημεῖο τῆς πρωιτερινῆς δειλίας του, ἀλλὰ καὶ ὀφρτωτέρος ἀπὸ τὸν συμμαθητὴ του ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται.

Ὁ Νομάρχης ἐσούφρωσε τὰ φρόδια του, καὶ ἐσκέθη ὅλη τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα στέλλει καὶ κράζει τὸν ἴδιον τὸν Τρομάρα.

— Ἐμαθῇ, τοῦ λέγει, μ' εὐχαρίστησί μου, πῶς εἶσαι ἀξίος, εἶσαι τρομερός ἥρωας, καθὼς τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἀπεράσισα νὰ σὲ κάμω γαμβρό μου. Ἀλλά, πρὶν σοῦ δώσω τὴν κόρη μου, πρέπει νὰ μου ἀποδείξης τὴν ἀνδρεία σου, πρέπει ν' ἀποδείξης, ὅτι εἶσαι ὄνομα καὶ πρᾶγμα χειροδύναμος καὶ ἀτρόμητος. Ἐδῶ εἰς τὰ περίχωρα εἶνε ἕνας φοβερός ληστής, ποὺ τυραννεῖ τὸν τόπον καὶ ληστεύει τοὺς ἀνθρώπους. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ, διότι εἶνε δυνατός ἄνθρωπος. Ἐσὺ χωρὶς ἄλλο θὰ ἦσαι δυνατότερός του. Πήγαινε, φέρε μού τον ὡς τανόν, καὶ ἔλα νὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὶ τοῦ Τρομάρα, ὅταν ἤκουεν αὐτοὺς τοὺς λόγους. Αὐτὸς πρὸ ὀλίγου καὶ τοῦ ἀκόμη ἐφοβεῖτο καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν σκιά του, καὶ τώρα τὸν ὀνομάζου ἀτρόμητον καὶ τὸν στέλλου νὰ συλλάβῃ τὸν ἐπιτονώτερον κακοῦργο τοῦ τόπου! Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς ὅτι τὸ παράνομα, παρὰ τοῦ ἐκόλλησαν τὰ δρομικάκια εἰμποροῦσε νὰ παραγγεῖται οὐτοτρόπως! Ἐτοιμάζετο λοιπὸν νὰ πῇ εἰς τὰ πόδια τοῦ Νομάρχου καὶ νὰ του ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἐκεῖ τοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦ του ἡ ἀπόφασις ὅπου ἔκαμε, καὶ ἀνταρπιάσθη νὰ φανῇ πῶς εἶνε δειλός, ὕστερα μάλιστα ἀφοῦ ὁ Νομάρχης τὸν θεωρήσεν ἀξίον νὰ γείνῃ γαμβρός του, μόνο καὶ μόνο διὰ τὴν ἀνδρεία του. Ἀπεράσισε λοιπὸν νὰ φανῇ ἀξίος τῆς τιμῆς ποὺ τοῦ γίνεται. Ἀλλά, ἔλα πάλιν ποῦ τοῦ ἤλθεν ὁ κίνδυνος εἰς τὸν νοῦ του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ χωρὶς νὰ το καταλάβῃ;

— Κἄτι τρέμεις; — τὸν ἠρώτησεν ὁ Νομάρχης.

— ὦ! ἀπήντησεν ὁ Τρομάρας, ὀλίγον ἐμπεδευμένος, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν φόβου μου! εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὸν θυμὸ μου!

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἀληθινὰ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του· ἀλλ' ὁ Νομάρχης ποὺ ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο θυμωμένος ἐναντίον τοῦ ληστοῦ ἤρχισε νὰ τον ἐπαινῇ καὶ νὰ τον ἐγκωμιάζῃ. Καί, περίεργον πρᾶγμα, ὅσο τὸν ἐπαινοῦσεν ὁ Νομάρχης, τόσο ὁ Τρομάρας ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐπιθυμία νὰ φανῇ τῷ ὄντι ἀνδρείος καὶ ἀτρόμητος καθὼς τὸν ὀνομάζαν. Ἐσφιξε

λοιπὸν τὸ χέρι τοῦ Νομάρχου, καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ δειλὴν ἢ φόβον. — Αὔριο τοῦ εἶπε, σοῦ φέρω τὸν ληστὴν εἰς τὰ πόδια σου.

Καὶ ἔτσι ἐβγήκε καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ σιδηρουργεῖον, ἦτον ἀκόμη ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστον ὑπόσχεσιν τοῦ Νομάρχου. Ἐπίασε λοιπὸν ἕνα σίδερο, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν φωτιά, καὶ ἔκαμε μίαν μεγάλην μαχαίραν, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπάνω εἰς τὴν λεπίδα τὸ ὄνομά του μὲ μεγάλα μεγάλα γράμματα. Θανάσης Τρομάρας! Ἀλλὰ εἴτε ἀπὸ τὴν βίαν, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν τοῦ ἐχάραξεν ἀντὶ Θανάσης, Θανατᾶς Τρομάρας. Καὶ ἔτσι λοιπὸν ἔβαλε τὴν μαχαίραν εἰς τὴν μέση του καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον, νὰ πάη νὰ συλλάβῃ τὸν ληστὴ.

Τὰ βουνὰ ἦσαν ἀψηλὰ καὶ ὁ Τρομάρας, ἀμάθητος ἀπὸ δρόμον, ἐκουράσθη, ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, τόσο πολύ, ποῦ ἔπεσε νὰ κεντηθῇ κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρον· καὶ ἀπὸ φόβου μήπως πληγωθῇ εἰς τὸν ὕπνον του, ἐβγάλε τὴν μαχαίρα καὶ τὴν ἐμπηξε νὰ στέκῃ ὀρθὰ εἰς τὴν γῆν, ἐμπρὸς του.

Μόλις ἀπεκοιμήθη ὁ Τρομάρας, νὰ καὶ ὁ ληστής τοῦ ἐπερινοῦσεν ἀπ' ἐκεῖ κατὰ τύχην! Ἀμα εἶδεν ὁ ληστής τὸν Τρομάραν ἐστᾶθαι ἀπὸ μικρὰν καὶ ἀνέβη πρὸς τὸ ὄνομά του καθὼς ἦτο γραμμένον ἐπάνω εἰς τὴν μαχαίρα: ΘΑΝΑΤΑΣ ΤΡΟΜΑΡΑΣ!

— Πρὸ νὰ πᾶρ ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα τοῦ. Ἀὐτὸς θε νᾶναι κανένας περίεργος συντεχνίτης, κανένας τρομερός ἄνθρωπος! Δὲν βλέπεις, πῶς τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του; Ὁ Νομάρχης, καθὼς ἀκούω, ἐβάλλῃ καὶ κελὰ νὰ μὲ συλλάβῃ καὶ μονάχος καθὼς εἶμαι, δὲν μὲ καλοφαιίνεται. Ἀς τὸν καλοπιάσω αὐτὸν ἐδῶ, νὰ τὸν κάμω σύντροφο. Βεβαίως εἶνε ἀτρόμητος παλληκάρη, ἀλλέως δὲν θὰ ἔπαρτε νὰ κοιμηθῇ τόσο ἀξένοιστα μέσα εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κάμπο!

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς, πῶς ὁ Τρομάρας ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τὴν κούρασί του χωρὶς νὰ το θέλῃ! Ἐτσι λοιπὸν ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ ἔσεισε τὸν ὦμον τοῦ Τρομάρα. Ἐ! καὶ νὰ ἦσαν ἐκεῖ νὰ ἔδλεπες τὸν φτωχὸ τὸν Τρομάρα, πῶς ἐτινάχθη ἀπὸ τὸν τόπον του! Καὶ ὅταν εἶδε τὰ κόκκινα μάτια τοῦ ληστοῦ καὶ ταῖς μεγάλας μουστάκας του, πῶς τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἤρχισαν νὰ τρέμουν τὰ γόνατά του καὶ νὰ κτυποῦν τὰ δόντια του! Μά, ἔλα ποῦ ὁ ληστής ἐσχημάτισε μίαν φορὰ τὴν ιδέα του! Ὁ Τρομάρας τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ὁ ληστής ἐνόμιζε πῶς τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ τὸν καλοπιάνη διὰ νὰ τον ἡμερώσῃ.

— Συμπάθειο, ἥρωά μου! τοῦ εἶπε. Μὴν τὸ πάρης γιὰ κακὸ, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴ θυμῶνῃς τόσο. Ἄν τὸ εἴξευρα δὲν σ' ἐνοχλοῦσα. Ἐνόμισα πῶς εἶχες κοιμηθῇ ἀρκετὰ, καὶ εἶπα νὰ κάμω μὲν ὀλίγη κου-

131

θέντα, γιατί, καθὼς βλέπεις, ἐδαρέθηκα τὴν μοναξιά.

Ὁ Τρομάρας, μ' ὅλην τὴν φρίκη, δὲν ἔχασεν τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ἐνόησεν ἀμέσως τὴν ἀπάτην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο ὁ ληστής. Δι' αὐτὸ ἐτρεμε τώρα ἐπίτηδες καὶ ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ ἐλόεσε τὰ μάτια του, ἀπὸ τὸν θυμὸ του τάχα.

Καὶ ὅσον τὸν ἔβλεπεν ὁ ληστής τότεν ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν ἡσυχάσῃ μὲ διαφόρους ἐπαίνους καὶ κολακείας. Αὐτὸ ἦτον ἀρκετὸ νὰ φέρῃ τὸν Τρομάρα εἰς τὸν ἐαυτὸ του!

— Καλὰ! ἐσκέρθη ἐπὶ τέλους. Τόσοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον χρεωστοῦν τὰ ἐπιτυχίας των εἰς τὴν ιδέα, ποὺ ἐσχημάτισαν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτῶν καὶ ὅχι εἰς τὴν ἀξία, ποὺ ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Διὰ τὴν νὰ μὴ ἐπωρελθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ιδέα ποὺ ἐσχημάτισεν ὁ ληστής περὶ ἐμοῦ, καὶ ἂν ὅχι ἄλλο, νὰ σώσω τοῦλάχιστον τὴν ζωὴ μου;

Ἔτσι λοιπὸν, ἔλαβε μίαν ὑπερήφανη στάσι, καὶ — Ἄκουσε νὰ σου πῶ! εἶπε πρὸς τὸν ληστήν, ἄλλην φορὰν ἂν μὲ τύχῃς νὰ κοινοῦμαι (τὸ ὅποσον ἐλπίζω νὰ μὴ συμβῇ) κ' ἔχῃς νὰ μὲ εἰπῇς τίποτε, κάμνεις καλὰ νὰ περιμένῃς ἕως ὅτου ἐξυπνήσω μόνος μου. Διότι εἰδὲ, ὅταν θυμώσω ἐγὼ, δὲν χορατεύω.

— Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα τοῦ καλὰ τὸ εἶπα, πῶς αὐτὸς εἶνε ἀτρόμητος ἄνθρωπος. Ὡς τώρα κανεὶς δὲν μου ὠμίλησε τοιοῦτο τρόπον.

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ ἐπρόσβλησε τὸν Τρομάρα, καὶ του ἐζήτησε ἀκόμη μίαν φορά συμπάθειον.

— Ἐλα δά! τ' ἀδέρφι, μὴν το παρακάνεις πάσαι καὶ σὺ! Ποῦ νὰ ἔξυρῶ ἐγὼ, πῶς εἶσαι τόσο ἀψίθυμος ἄνθρωπος! Ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ σε πῶ εἶνε, πῶς σε παρακαλῶ νὰ γένηαι σύντροφοι. Κῦταξ' ἐδῶ. Εἶμαι μονάχος καὶ με τρέμει ὅλ' ἡ ἐπαρχία. Ἄν συντροφεύσω μὲ τὸν ὅλον τὸν κόσμον δὲν τὸν φοβοῦμαι.

— Ἀ! εἶπε τότε ὁ Τρομάρας, ποὺ δὲν τὸν ἐσύμφερεν ἡ πρότασις. Ὁ λῦκος ἔχει τὸν λαίμδον χονδρὸν γιατί κάμνει ταῖς δουλειαῖς μονάχος του. Ἐγὼ γὰρ τὸν ἐαυτὸ μου σύντροφο δὲν χρειάζομαι.

Ὅταν ἤκουσεν ὁ ληστής καὶ τοῦτο, ἐστερεώθη περισσότερο εἰς τὴν ιδέα του, πῶς ὁ Τρομάρας θὰ εἶνε κανένας ἀξίος καὶ δυνατὸς ληστής, δι' αὐτὸ ἤρχιτε νὰ τὸν σέβεται καὶ νὰ τὸν ἐπαινῇ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ ὅσον εἰμποροῦσε.

Δὲν ἤξεύρεις, τοῦ εἶπεν. Ἦλθεν ἓνας ἄξιος Νομάρχης εἰς τὸν Νομόν, ποὺ μῆτε μὲ τὰ δῶρα, μῆτε μὲ ταῖς ἀπειλαῖς, εἰμπορῶ νὰ τὸν καταφέρω νὰ με ἀφήσῃ ἡσυχον. Σήμερα ἔμαθα πῶς ἔστειλε κάποιον νὰ με συλλάβῃ, δι' αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἔχω ἓνα σύντροφο. Καὶ ποῦ νὰ εὕρω καλλίτερον ἀπὸ

σένα! Ὅριστε τὰ ὅπλα μου καὶ φόρεσέ τα. Εἶνε τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου καὶ εἶνε ἀξία σου. Φόρεσέ τα, σὲ παρακαλῶ! φόρεσέ τα!

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἔβγαλε τὰ χρυσωμένα του πιστόλια καὶ τὰ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Τρομάρα. Ὁ Τρομάρας ποὺ ἐταράζετο ἡ καρδιά του ὡς ὅτις ἔβλεπε κανένα πιστόλι, ἔστω καὶ ἀγέμιστο, ἐτραβήχθη ὀλίγον ὀπίσω καὶ:

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπεν, εὐχαριστῶ! Ἄν ἦμαι ἀνδρεῖος ἄνθρωπος, καθὼς τὸ λέγεις, τί τα θέλω τὰ ὅπλα. Καὶ ἂν δὲν ἦμαι, πάλαι τί τα θέλω.

— Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς ἔτσι ἰσχνὸς καὶ λεπτός, πρέπει νὰ εἶνε χειροδύναμος ἄνθρωπος. Ἀληθινὰ, δὲν ἔχῃ κανεὶς τέτοιο σύντροφο, τὰ ὅπλα τί τα θέλει! Ἐχεις δίκαιο, κύρ Τρομάρα! γένηαι μονάχος σύντροφός μου καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ βάλω καὶ τὰ ὅπλα κατὰ μέρας.

Τότε ὁ Τρομάρας ἐκατάλαβεν, ὅτι ὁ περίφημος ἐκεῖνος ληστής δὲν ἦτο πᾶρα πολὺ φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι ἂν συντροφεύσῃ μαζὶ του ὅχι μόνον τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανένα τρόπο νὰ τὸν παραδώσῃ ζωντανὸν εἰς τὸν Νομάρχην. Ἔτσι λοιπὸν ἔσφιξαν ἓνας τοῦ ἄλλου τὸ χέρι καὶ γένηαν σύντροφοι.

Ὅταν ἐνύχτωσεν, ἐμδῆκαν εἰς τὸ σπήλιον τοῦ ληστοῦ καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἀλλὰ φαντασθετὲ τὴν φρίκην τοῦ Τρομάρα, ὅταν ἤκουσε τὸν ληστήν νὰ βοχαλιζῇ! Καὶ τί βοχαλητό! ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάγῃ! Ὁ Τρομάρας ἐνόμιζε, πῶς ἦτο καμμιὰ ἀρκούδα ποὺ μουγκρίζει, καὶ τόσο πολὺ ἐτρόμαξε, ποὺ χωρὶς νὰ σκεφθῇ οὔτε τὸν Νομάρχην οὔτε τὴν κόρη του, ἐσηκώθη ἐλαφρὰ ἐλαφρά, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σπήλιον καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον νὰ φύγῃ.

Τὸ φεγγάρι ἔφεγγεν ὠραία τριγύρω εἰς τὸ σπήλιον, ἀλλὰ τὸ δάτος παρὰ πέρα ἦταν τόσο πυκνὸ, ποὺ κανεὶς δὲν ἔβλεπε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, παρὰ μόνον σκότος. Καὶ καὶ ἀπὸ τὸ σκότος αὐτὸ ἐπρελ νὰ περάσῃ ὁ Τρομάρας. Ἀλλὰ ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ ἄρχισε νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ δάτος, βλέπει ἀπὸ μακρὰν δύο κόκκιναις φωτιαῖς, ποὺ ὅλον ἐπλησίαζαν. Ὁ Τρομάρας ἀνέσανεν ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Ὡ! βέβαια, εἶπεν, αὐτοὶ θὰ εἶνε χωροφύλακες καὶ ζητοῦν νὰ συλλάβουν τὸν κακοῦργον! ἄς τρέξω νὰ τοὺς ὁδηγήσω. —

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε δύο βήματα, καὶ τί νομίζετε πῶς εἶδε; Μίαν μεγάλην ἀρκούδα, ποὺ ἤρχετο ἴσα ἴσα κατ' ἐπάνω του! Ἡ φωτιαῖς ἐκεῖναις ἦσαν τὰ μάτια της ποῦ ἔφεγγαν εἰς τὸ σκότος.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

F. M. BIZYHNOS

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

[Συνέχεια και τέλος: 186 σελ. 171]

132

Ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρης ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειποθυμήσῃ. Τώρα ποῦ νὰ φύγῃ! Νὰ ἐμῆλῃ εἰς τὸ σπήλαιον, εἰμπορεῖ νὰ ταραχθῇ ὁ ληστὴς καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐπάνω του! Νὰ μείνῃ ἔξω, θά τον φάγῃ ἡ ἀρκούδα!

Κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιον ἦτο μὴ μεγάλη ἀπιδιά. Σὺν τὴν εἶδεν ὁ Τρομάρης, μὴ καὶ οὗ καὶ ἀγκαλιᾶζει τὸν κορμὸ τῆς καὶ σκαρδελώνει καὶ ἀναβαίνει ὅσον ὑψηλὰ εἰμποροῦσε.

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς, πῶς, τόσο μεγάλο θηρίο ἡ ἀρκούδα, εἰμποροῦσε νὰ σκαρδελώσει καὶ αὐτὴ πᾶν τοῦ δένδρου! Διότι τῷ ὄντι ἡ ἀρκούδα ἐσκρδελώσατο καὶ ἀνέβηκεν εἰς τὸ ἴδιο τὸ δένδρον, καὶ εἰς τὸ ἴδιο τὸ κλωνὶ μὲ τὸν Τρομάρη, καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ ὀλονέν κατεπάνω του.

— Τώρα πῶς θά με φάγῃ! εἶπεν ὁ Τρομάρης, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Νὰ περῇ κάτω, θὰ πέσω νὰ σκοτωθῶ. Νὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἰμαι, θὰ με φάγῃ χωρὶς ἄλλο ἡ ἀρκούδα!

— Ἀς ἀναβῶ ὀλίγον ἀψηλότερα! ἐσκέφθη ἐκ τέλους. Ἡ ἀρκούδα εἶνε βαρεῖα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ.

Καὶ τὸ ὄντι, ἐλαφρὸς καὶ λεπτὸς καθὼς ἦτον, ἀνέβηκεν ἔως εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου. Ἡ ἀρκούδα εἰμποροῦσε τώρα πολὺ κλεῖν νὰ τον φθάσῃ καθὼς καὶ προτῆτερ. Ἀλλὰ ἔλα τὸν Τρομάρη εἶχε τύχη καὶ ὅλην αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀρκούδα δὲν τον εἶδεν. Πῶς; Δὲν τον εἶδε; Καὶ διατὶ λοιπὸν ἀνέβη κατόπιν τοῦ ἑαῶν εἰς τὴν ἀπιδιά; Ἐγὼ νὰ σας εἰπῶ. Ἡ ἀρκούδα ἀγαποῦν τοὺς καρπούς καὶ μάλιστα τὰ ἀπιδιά, ὅταν δὲν εἶνε σκυληχισμένα. Καί, ὅπως ἀχάει ἡ ἀρκούδα, ἔτσι καὶ αὐτὴ ποῦ σας λέγω, ἐσυνήθισε ν' ἀναβαίνει κάθε νύχτα εἰς αὐτὴ τὴν ἀπιδιά καὶ νὰ τρώγῃ ἀπιδιά. Ὁ Τρομάρης, ποῦ δὲν το ἤξευρε, ἐπῆγε καὶ ἀνέβηκε ὁ ἀνέτης ἴσα ἴσα εἰς τὴν ἀπιδιά τῆς ἀρκούδας. Καὶ αὐτὴ ἡ καίμενη, χωρὶς νὰ ξεύρῃ πῶς κάποιος εἶνε ἐκεῖ πλησίον τῆς ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον τῆς, ἐκάθησεν εἰς ἕνα φεγγαροφώτιστο κλωνὶ καὶ ἤρχισε τὸ δεῖπνόν τῆς.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὸν Τρομάρη εἰς τὴν κορυφὴ τῆς ἀπιδιάς ἐντρομον καὶ μισαπηχόμενον ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ συμμαζεύοντα τὰ πόδια του ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερα καὶ κάθε στιγμὴν κινδυνεύοντα νὰ ξαπολυθῇ καὶ νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὸ τρεμουλητό του. Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἀρκούδα ἡσυχὴν καὶ ξενοιασμένην, ὀλίγον παρακάτω, ποῦ διαλέγει καὶ τρώγει ἀπιδιά μὲ ὅλην τῆς τὴν εὐχαρίστησιν.

Ἀλλὰ, καθὼς σας εἶπα, ἡ ἀρκούδα δὲν ἀγαπᾷ τοὺς σκυληχισμένους καρπούς. Δι' αὐτὸ κάθε φορὰ ποῦ ἔκοπτεν ἐν ἀπιδίᾳ τὸ ἐσθίονεν ὑψηλὰ εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγεριῦ, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔχῃ κανέναν σκυληχί. Καὶ κοντὰ καθὼς ἦσαν, ὅσας φορὰς ἐσθίονεν τὸ ἀπιδί ἀψηλὰ, ἐφθάνεν ἔως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη τοῦ Τρομάρη.

— Ἐκτάλαβη, εἶπεν ὁ Τρομάρης μέσα του, ὅταν το πρωτοεῖδε. Αὐτὴ μὲ εἶδε πῶς εἰμαι ἔτσι λεπτὸς καὶ ἀδύνατος καὶ θέλει νὰ με παχύνῃ πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ με φάγῃ!

Καὶ νομίζοντας ἀληθῶς ὅτι ἡ ἀρκούδα τοῦ ἐπρίσφερε τὸ ἀπιδί, ἀνήγγειλεν νὰ το λάβῃ καὶ ἀπήντησε:

— Δὲν θέλω!

Καὶ αὐτὸ τὸ «δὲν θέλω!» τὸ εἶπεν μὲ ὁσην εὐλάβειαν εἰμποροῦσε νὰ φαντασθῇτε, διότι ἐνόμισε συμφέρον νὰ μὴ τα χαλάσῃ εὐθύς· εὐθύς μὲ τὸν ἀντίπαλόν του. Ἡ ἀρκούδα, ποῦ δὲν τὸν ἤκουσεν, ἐφάνηκεν αὐτὸν τὸ ἀπιδί καὶ ὕψωσεν ἄλλο, νὰ το ἐξετάσῃ εἰς τὸ φῶς, καθὼς σας εἶπα, ἔως ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη τοῦ Τρομάρη, ὁ ὁποῖος πάλαι νομίζοντας πῶς τοῦ ἐπρίσφερεν, ἀπήντησεν ἐκ δευτέρου «Δὲν θέλω». Ἡ «Μία «δὲν θέλω» δύο «δὲν θέλω!» Ἐπέρασεν ἀρκυτὴ ὥρα καὶ ὁ Τρομάρης ἐσυνήθισε τὴν γειτονείαν τοῦ θηρίου, καὶ ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ πόσα πράγματα ἔχασε, μόνον καὶ μόνον διότι ἐφοβήθη τὸ ῥοχαλητό τοῦ ληστοῦ. Ὅλα ὅσα κατῴρθωσεν ἔως ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἡ φιλία τοῦ Νομάρχου, ἡ ἀγάπη τῆς κόρης τῆς, ἡ ἐλπίς νὰ παραδώσῃ τὸν ληστὴν, κατεστρέφοντο διὰ παντός! Καὶ ἡ ζωὴ του ἐμελλε νὰ πάγῃ τώρα δωρεάν!

— Νά, τὸ τέλος τοῦ δειλοῦ ἀνθρώπου! εἶπε μέσα του, καὶ ἐθύμωσε μὲ τὸν ἐαυτό του. Ἐκεῖ ἐσθίονατο πάλιν ἡ ἀρκούδα ἐν ἀπιδί, καὶ τὸ ἐκράτει ἐμπρὸς εἰς τὴν μύτη του. Ὁ Τρομάρης θυμωμένος, καθὼς ἦταν τώρα, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ ἐφώνησεν ὅσον δυνατόν εἰμποροῦσε:

— Δὲν θέλω ντὲ, σοῦ λέγω!!

Ἡ ἀρκούδα, ποῦ δὲν ἐφαντάζετο, πῶς εἶνε κακὸς τόσο κοντὰ τῆς, ἐξαρνήσθη τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐκείνην, ποῦ ἀπώλυσε τὸ κλωνὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρατίετο, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ μὲ ἕνα βρυχηθμὸν ἔπεσε χαμαὶ ἐπάνω εἰς τὸν βράχο καὶ ἐσκοτώθη!

Ὁλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἐξύπνησε τὸν ληστὴν καὶ τον ἔκαμε νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Εἰς τὸ μεταῦ κατέβη καὶ ὁ Τρομάρης ἀπὸ τὸ δένδρον, ἀλλὰ ἔτρεμεν ἀκόμη, ὥσάν τὸ φύλλο ἀπὸ τὴν φρίκην του.

— Τί ἔχεις, σύντροφε; Τί τρέμεις τόσο πολύ; τὸν ἠρώτησεν ὁ ληστής μὲ ἀπορίαν.

— "Ω! ἄφησέ με! εἶπεν ὁ Τρομάρας ὀλίγον ἐμπερδευμένος, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν φόβο μου, εἶνε ἀπὸ τὸν θυμὸ μου!

— Πῶς! εἶπεν ὁ ληστής, μήπως καὶ σ' ἐθύμωσα ἐγὼ πάλιν; Εἶμαι δυστυχὴς ἄνθρωπος, τὸ γνωρίζω. Ἐγὼ τὸ κακὸ σύστημα νὰ ροχαλίζω, καί, πολὺ φοβούμαι, θά σου ἐχάλατα τὴν ἡσυχία!

— Τί ἀνόητος ἄνθρωπος, ποῦ εἶνε αὐτός! ἐσκέφθη μέσα τοῦ ὁ Τρομάρας. Ἀς τοῦ κῆψω κινένα μεγάλο ψεῦμα διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θά το ἐννοήσῃ. Καί, μὲ μίαν ὑπερήφανη στάσιν,

— "Οχι! τοῦ εἶπε, δέν μ' ἐθύμωσες ἐστὶ τόσο, ὅσο κῆποιος ἄλλος. Τόσων χρόνων ἔγινε, ποτὲ ἀκόμη ἀρκούδα δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς μου. Καὶ ἀπόψε ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώσουν καὶ ἐροχάλιζες, (τὸ ὅποιον πιστεύω πῶς δέν θά ξανακάμῃς) σοῦ βλέπω τὴν κυρὰ ποῦ ἐμβόηκεν εἰς τὸ σπῆλαιον καὶ ἐτοιμάζετο νὰ σε φάγῃ ἔτσι ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! ἐφώνησεν ὁ ληστής καὶ ἐκιντρίνισεν ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ. Καὶ πῶς ἔγινε, σὲ Θεό σου; Καὶ τώρα ἔφυγε; Τὴν ἐδίωξες;

— Ἐννοια σου! ἐξηκολούθησεν ὁ Τρομάρας, μὴ φοβῆσαι πλέον καὶ σοῦ τὴν ἔχω διωρθωμένη.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐπῆρε τὸν ληστὴ ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἔπεσεν ἡ ἀρκούδα ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸ πῶς τοῦ φεγγαριοῦ τοῦ ἐδείξε τὸ φοβερὸ ἐκείνου θηρίου αἱματόφυτον καὶ σκοτωμένον. Ὁ ληστής τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του.

— Βρὲ ἀδερφέ! τοῦ εἶπεν ὕστερον ἀπὸ πολλὴν θαυμασμόν, πῶς κατώρθωσες νὰ σκοτώσῃς μίαν τόσο τρομερὰν ἀρκούδα! Ἐστὶ εἶσαι μόνον ἀνθρώπος! Εἶσαι Σκυλὼν! εἶσαι Ἡρόκλης! Πῶς τὴν ἐσκότωσες σὲ Θεό σου;

— Χά! ἀπήντησε τότε ὁ Τρομάρας μὲ προσποιημένη περιγρόνησιν. Γιὰ τέτοιαις μικροδουλείαις οὔτε πολλὴ τέχνη, οὔτε πολλὸς κόπος χρειάζεται. Ἀκουσε νὰ σου πῶ. Καθὼς τὴν εἶδα καὶ ἐμβόηκεν εἰς τὸ σπῆλαιον, ἐκαμώθηκα πῶς κοιμούμαι, καὶ τὴν ἀφῆκα νὰ προχωρήσῃ, νομίζοντας πῶς θὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια μου εὐκολοτέρα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐστὶ ἐρροχάλιζες (τὸ ὅποιον πιστεύω, δέν θά ξανακάμῃς πλέον) ἦλθεν ἴσα ἴσα κατ' ἐπάνω σου. Ἐγὼ τὴν ἀφῆκα νὰ πλησιάσῃ. Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἄνοιξε τὸ στόμα τῆς νὰ χάψῃ τὸ κεφάλι σου, τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὴν οὐρά, τὴν ἐφορτώθηκα εἰς τὴν ράχη μου, τὴν ἀνέβασα ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον, καὶ ἔτσι ἀπὸ τ' ἀψηλὰ τὴν ἐβρόντησα ἐπάνω εἰς τὸν κοπτερὸ τὸν βράχο. Καθὼς βλέπεις τὸ πρᾶγμα δέν ἦτο δύσκολον.

Ὁ ληστής ἀπέμεινε ξερὸς ἀπὸ τὸν θαυμασμό του, καὶ ἤρχισε νὰ εἰλᾷ τὰ χέρια τοῦ Τρομάρα, διότι,

καθὼς ἐνόμιζε, τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀρκούδας.

Ὅταν ἔξαναεμβόηκεν εἰς τὸ σπῆλαιον, ὁ ληστής, ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ, ἐκίλισε μίαν τόσο μεγάλην πέτρα ἐμπρὸς εἰς τὴν εἴσοδον, ὅπου ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ τὴν παραμερίσῃ πλέον ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρας καὶ νὰ δοκιμάτῃ νὰ ξαναφύγῃ. Ἐν τούτοις σημειώσατε, ὅτι καὶ ὁλως διόλου ἀνοικτὴ ἐν ἔμεινεν ἡ εἴσοδος, πάλιν δέν θά τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν τοιοῦτον πρᾶγμα. "Οχι διότι ὁ ληστής δέν ἐρροχάλιζε πλέον. Ἀπεναντίας, ὕστερον ἀπὸ τὴν νευρική του δικτάραξιν ὁ ληστής, σωματώδης καθὼς ἦτον, ἤρχισε νὰ ροχαλίζῃ ἐπὶ τὰ φοβὰς περισσότερον παρὰ προτοῦ. Ἀλλὰ ὕστερον ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ποῦ ἔπαθεν ὁ Τρομάρας, τὸ ροχαλῆτό τοῦ ἐφαίνετο μόνον ὡς ναυούρισμα, καὶ ἐπροσπιλοῦσε νὰ το ἀκούῃ εἰς ὀλῆν του τὴν ζωὴ, παρὰ τὰ ἔσγῃ, ἔξω καὶ νὰ συνατήσῃ καμμίαν δευτέραν ἀρκούδα.

Ὅταν ἐξημέρωσε καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σπῆλαιον, ὁ Τρομάρας ἦτο φοβερὰ πεινασμένος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ παρέκει εἶδε μίαν ἀκρανίαν φορτωμένην ὠριμα ἀκρανία, ἔτρεξε καὶ ἐπροσπλοῦσε νὰ τὴν εὗρῃ. Ὁ ληστής ποῦ τὸν εἶδε, διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ,

— Μὴ λαμβάνῃς τὸν κόπον, σύντροφε, τοῦ εἶπε. Διὰ τὴν δολειὰ εἶνε νὰ σε ὑπηρετῶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πρᾶγματα.

Καὶ ἀψηλὸς καὶ δυνατὸς καθὼς ἦτον, ἄπλωσε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ ἐλύγισε καὶ ἐχμηλῶσε τὸ δυνατότερον κλωνί τῆς ἀκρανίης καὶ το ἐκρατοῦσε διὰ νὰ τρώγῃ ὁ Τρομάρας. Καθὼς σὰς εἶπα, ὁ Τρομάρας ἐπεινοῦσε φοβερὰ καὶ εἰς ἓνα λεπτὸ ἐξέκαμειν ὅλα τὰ ἀκρανία ποῦ εἶχεν ἐμπρὸς τοῦ. Ὁ ληστής λοιπόν, καθὼς εἶδεν, ὅτι καὶ ὁ Τρομάρας ἐκρατοῦσε τὸ ἴδιον τὸ κλωνί, ἐτράβηξε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ ἀπέλυσεν ἐκεῖνο τὸ κλωνί διὰ νὰ κατλιβάσῃ κανὲν ἄλλο.

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πῶς ὁ Τρομάρας ἦτο τόσο ἀδύνατος! Διότι καθὼς ὁ ληστής ἐτράβηξε τὸ χεῖρ τοῦ, τὸ δυνατό ἐκεῖνο κλωνί, ποῦ ἐμεινεν ἐλεύθερον, ἐτιναχθὲν ἀψηλὰ εἰς τὴν θέσιν τοῦ καὶ ἐπῆρε μαζὶ τοῦ καὶ τὸν Τρομάρα, πρὶν προσθάσῃ νὰ το ἀπολύσῃ, καὶ τὸν ἐτίναξεν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, καὶ τὸν ἔρριψε δεκαπέντε ὀργυῖας μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἐστένετο!

Ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρας ἔπεσεν ἴσα ἴσα μέσα εἰς μίαν βάττον. Ἀγκάθια ἀπ' ἐδῶ, ἀγκάθια ἀπ' ἐκεῖ, τοῦ εἶχαν καταιματώσῃ τὸ σῶμα. Ἀλλ' ἐκεῖνος δέν ἐσκέπτετο τόσο τοὺς πόνους, ὅσο ἐφοβεῖτο διὰ τὸ μασκαρελῆκεν ποῦ ἔπαθε.

— Ἄν μὲ ἐννοήσῃ πῶς το ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μου, εἶπε, ἄσχημα τὴν ἔχω! Καὶ πῶς νὰ τα ἐμβαλῶσω! ἀπελπισίμῃ μου!

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἦτο τοιοῦτρόπως ἀπελπισμένος,

— Προσπαθῶ νὰ βγάλω τὸ νερό, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ στάλλα μοναχά, σοῦ το φέρνω μὴ γὰρ πάντα μαζί μὲ τὸ πηγάδι! Καὶ ἐπροσποιήθη πῶς τραβᾷ — Ἔϊα μέλα! Ἔϊα λεία!

— Βρὲ νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! Εἶπεν ὁ ληστής μίσα του. Καλὰ το εἶπα ἐγὼ πῶς αὐτὸς δὲν χορατεύει. Εἶνε καλὸς νὰ μου ξεπατώσῃ τὸ πηγάδι! —

Καὶ ἀπὸ φόβου μήπως τοιοιτοτρόπως μείνῃ χωρὶς νερό, ἐπῆρε τὸ σχοινί, ἐξεσκέχλωσε τὴν ἀρπάγην, καὶ ἔσυρε μαζί μὲ αὐτὴν καὶ τὸν κουδῶν γεμάτον ἔξω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλιν χωρὶς νὰ προδοθῇ.

Ὑστερα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιτυχίας ὁ Τρομάρας εἶχε λάθει τόσο πολὺ θάρρος, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν λῃστὴν καὶ τὸν ἐτρεμεν ὅλος ὁ κόσμος τὸν μετεχειρίζετο ὡς ὑπηρετῆν του. Ὁ ληστής πάλιν, ὕστερα ἀπὸ τὴν ιδέα πού ἐσχημάτισε περὶ Τρομάρας, τὸ ἐθεωροῦσε τιμὴν του νὰ τὸν ὑπηρετῇ καὶ νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἐκεῖνος θέλει. Ὅταν ἐφρχαν καὶ ἔπιαν καὶ ἐκμάν ὀλίγην διαθήσειν,

— Δὲν εἰςεύρεις, εἶπεν ὁ ληστής. Αὐτὸν τὸν Νομάρχην δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν χονεύσω. Ἀφ' οὗτου διωρίσθη, δὲν με ἀρῆκεν ἡσυχία. Κάθε ὥρα καὶ στέλλει ἀνθρώπους νὰ μὲ συλλάβουν. Τώρα λοιπὸν πῶς εὐτύχησα νὰ ἔχω ἕνα σύντροφον, ὡς τὸν τοῦ λόγου σου, μοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξίς νὰ τὸν συλλάβω ζωντανόν, καὶ νὰ τοῦ βάλω ὀλίγη γνώσιν.

— Χά! εἶπεν ὁ Τρομάρας μὲ προσποιημένη ἀδιαφορίαν, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον εὐκόλον πρᾶγμα.

— Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλον, νυμίζω, εἶπεν ὁ ληστής, διότι ὁ Νομάρχης προσφυλάγεται καὶ δὲν ἐβγαίνει εἰς τὴν ἐξοχή.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπεν ὁ Τρομάρας, τότε τὸν πιάνει κανεὶς εἰς τὸ σπίτι του.

— Ναί! εἶπεν ὁ ληστής, ἀλλὰ δὲν ἡξεύρεις τί ἐστὶν ἐν τῷ σπίτι ὅπου ἔχει κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ το τρυπήσῃ καὶ νὰ ἔμβῃ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Λοιπὸν τότε κανεὶς ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύρα.

— Αὐτὸ δὲ εἶναι ὅπως δι' αὐτοῦ ἀδύνατον, εἶπεν ὁ ληστής. Διότι ἡ θύρα τοῦ Νομάρχου εἶναι τὸ δυνατότερον πρᾶγμα. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Τόσο τὸ καλλίτερον! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Τότε λοιπὸν θὰ τὴν ἀνοίξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Νομάρχης.

— Πῶς εἶνε δυνατόν; ἐρώτησεν ὁ ληστής ἐκπεπληγμένος.

— Τότε ὁ Τρομάρας ἐγέλασε καὶ μὲ προσποιημένη σοβαρότητα,

— Ἀκουσε νὰ σοῦ 'πῶ, τοῦ εἶπεν, βλέπω ἐκεῖ εἰς τὴν γωνιά δύο σιδερένια δεσμὰ διὰ τὰ χέρια.

— Τὰ ἔχω ἴσα ἴσα διὰ τὸν Νομάρχην, εἶπεν ὁ ληστής.

— Εὔγε! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Νὰ λοιπὸν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γείνουν ὅλ' αὐτὰ πού ἐπιθυμεῖς. Ὅταν πᾶρῃ νὰ βραδύξῃ καταδύνομεν οἱ δύο μας εἰς τὴν χώρα, χωρὶς ὅπλα, χωρὶς τίποτε. Ἐκεῖ σοῦ φορῶ τὰ σίδερα εἰς τὰ χέρια, καὶ μὴ καὶ δύο πηγαίνουμε εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπίτι. Ἐννοεῖται, ἐγὼ θὰ εἰπῶ, πῶς σ' ἔχω συλλάβῃ καὶ σὲ πηγαίνω εἰς τὸν Νομάρχην. Ὅταν ὁ Νομάρχης ἀκούσῃ, πῶς κάποιος τοῦ φέρει τὸν ἐχθρόν του τὸν ληστήν, χειροδέσμῳ, δὲν καταλαμβάνεις πῶς θὰ τρέξῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύρα αὐτὸς ὁ ἴδιος;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ εἶναι φυσικόν.

— Καλὰ λοιπὸν! εἶπε τότε ὁ Τρομάρας μὲ τρόπον, πού νὰ ἐμπνεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην. Τὴν στιγμὴν, ὅπου θ' ἀνοίξῃ τὴν θύρα εἰμπορῶ ἐγὼ, νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸν λαιμό, νὰ τοῦ φορέσω τὰ σίδερά σου, νὰ τὸν φορτωθῶ εἰς τὴν ῥάχη μου, νὰ τὸν φέρω εἰς τὸ σπήλιόν· εἰμπορῶ ἢ δὲν εἰμπορῶ;

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής. Ἐσὺ ἐσήμερας μίαν ζωντανὴν ἀρκαρὶν καὶ τὴν ἀνελθασας ἐπάρω εἰς τὸ δένδρον, πῶς νὰ μὴ σηκώσῃς τὸν Νομάρχην, βεβαίως, εἰμπορῶ.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Τρομάρας, ἐὰν εἰμπορῶ, θὰ σο κάμω.

— Καὶ εἰμποροβολήτουν καὶ σε σκοτώσουν; ἤρωτες τότε ὁ ληστής.

— Ἀλήθεια πού εἶται! εἶπεν ὁ Τρομάρας. Ὅταν ἐγὼ σηκῶνῶ τὸν Νομάρχην, ποῖος θὰ εἰμποροβολήσῃ! Δὲν ἐννοεῖς πῶς θὰ φοβηθῶν νὰ το κάμουν, διὰ νὰ μὴ σκοτώσουν καὶ τὸν Νομάρχην μαζί μ' ἐμέ;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ δὲν το ἐσκέφθηκα. Τί εὐτυχία νὰ ἔχῃ κανεὶς τέτοιον σύντροφον!

— Φθάνει μόνον νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ εἶπα, καὶ νὰ μὴ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ Τρομάρας.

— Ἀ μπά! εἶπεν ὁ ληστής, ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι; Φέρ' ἐδῶ τὰ σίδερα!

Τοιοιτοτρόπως ὁ Τρομάρας ἐκλειδώσε τοῦ ληστοῦ τὰ χέρια εἰς τὰ σίδερα καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπίτι, ὅταν ἐπῆρε νὰ νυκτώσῃ. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰ τοῦ Νομάρχου ὅταν τὸν εἶδε! Ἐτρεξεν μὲ τὸν νυκτικὸν τοῦ σκουφον καὶ μὲ ταῖς παντούρλαις καὶ ἀνοίξε τὴν θύρα καὶ τοὺς ἔμπασε μέσα, καὶ ἔκραξε τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὰς ὑπηρετείας νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν.

Ἐννοεῖτε πῶς ὁ ληστής ἐπερίμενε τὸν Τρομάραν νὰ τοῦ ξεκλειδώσῃ τὰ χέρια καὶ νὰ φορτωθῇ τὸν Νομάρχην νὰ τὸν πᾶγῃ εἰς τὸ σπήλιόν του. Ὅταν ὁμως εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα ἐβράδυνε,

— Σύντροφε! εἶπεν εἰς τὸν Τρομάραν, καιρός! Τί στέλεις! Δὲν τὸν φορτώνεσαι νὰ τὸν πᾶμε; Ἔτσι δὲν μου ὑπεσχέθης;

136

«Α! εἶπεν ὁ Τρομάρας τότε, ἀκου νά σου 'πῶ. Ἐγὼ σοῦ ὑπεσχέθην πῶς θά τον φορτωθῶ νά τον πάγω εἰς τὸ-σπήλαιό σου, ἐὰν εἰμι πορῶ. Ἀλλὰ πῶς θέλεις νά σηκώσω ἕνα τέτοιον θεοπετρόγγυλον Νομάρχην ἐγώ, ποῦ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νά βγάλω ἕνα κουδῶν νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι;

— Πῶς! εἶπε τότε ὁ ληστής παρωρισμένος. Καὶ λοιπὸν ὅλαις ἐκείναις αἱ ἀνδρείαις ποῦ μοῦ ἐδειχνες τί ἦσαν!

— Δὲν ἦσαν ἀνδρείαις, εἶπε τότε χαμογελῶντας ὁ Τρομάρας, ἦσαν ἐξυπνάδες.

Καὶ ἔτσι ἔσυραν τὸν ληστήν καὶ τὸν ἐφυλάκιζαν.

Ὁλοῦς ὁ κόσμος ἐξαγνίσθη, ὅταν το ἔμαθε, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐλησμόνησε τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Τρομάρα καὶ τὸν ἐλογαζάζε, διὰ τὸν μεγαλειότερον ἥρωα τοῦ κόσμου.

Τοῦ Νομάρχου ἡ κόρη ἐπῆγε νά χάσῃ τὸν νοῦ της ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰ της, καὶ ὁ Νομάρχης ἤθελε καὶ καλὰ νά τους στεφανώσῃ.

Τότε ὁ Τρομάρας τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἐξομολογήθη, ὅτι καὶ μὲν δὲν εἶνε τόσο δειλὸς καὶ ἀτολμὸς καθὼς προτῆτερά, ἀλλ' ὅτι τὸν ληστήν δὲν τον ἐνίκησε μὲ τὴν δύναμιν ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμά του.

— Τόσο τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Νομάρχης. Θά σε κάμω γαμβρὸν μου, ἐτελείωστε. Ὁ ξυπνὸς νικᾷ τὸν χειροδύναμο!

— Ἔτσι ἐγένειεν ὁ γάμος καὶ ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 161]

— Θά το εἶπῃς καὶ θά 'πῃς καὶ ἕνα τραγούδι.
— Διότι... εἰς εἰρῇ διατὶ ἐφοβήθη ὁ Λεωνίδας.
εἶπεν ἡ Ἰουλίτσα στεναζούσα.

— Α! λοιπὸν τὸ εἰσεύρεις καὶ δὲν λέγεις τίποτε.

— Τώρα σὰς τὸ λέγω... Τὸν εἶδ....

Καὶ ἡ φωνὴ της ἐπνίγη ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα.

— Τὸν εἶδεν ὁ Λεωνίδας τὸν Μπαμπούλα!..

Ὁ πατὴρ ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς Ἰουλίας, ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ ἀπορίαν, καὶ ἠρώτησε τὸν ἑαυτὸν του μήπως ἐτρελλέθη καὶ αὐτὸς καὶ ἂν ἦτο ἐξυπνὸς ἢ ἐδλεπεν ὄνειρον.

Δὲν ἠδύνατο νά καταλάβῃ τί πράγματα ἦσαν αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤκουσε. Ἐπειτα διὰ μιᾶς ἀρπάξει τὴν Ἰουλίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ της λέγει μὲ φωνὴν αὐστηράν:

— Ἀκουσ' ἐδῶ, Ἰουλίτσα, ἂν δέν μου ἐξηγήτῃς τώρα εὐθύς ἐκείνο τὸ ὁποῖόν μοῦ εἶπες, πρόσεξε καλά, διότι ἔχεις νά κάμῃς μὲ τὸν πατέρα σου, καὶ θά μὲ ἀνγκάσῃς νά σε μάθω τί παθαίνει ἡ κόρη ὅταν θέλῃ νά παίξῃ μὲ τὸν πατέρα της.

— Ὅχι! ὅχι, πατέρα μου, ὅχι! ἀνεζώνησεν ἡ Ἰουλίτσα. Νά σας χαρῶ, ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν θέλετε νά σὰς τὸν δείξω τώρα εὐθύς...

— Νά μοῦ τον δείξῃς; Ποῖον;

— Τὸν Μπαμπούλα.

— Πάλιν τὰ ἴδια;

— Ὅχι, πατέρα μου, πηγαίνετε ἐπάνω εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ θά ἰδῇτε.

— Πηγαίνω λοιπὸν, καὶ ἔπειτα λογαριαζόμεθα.

— Α, ὅχι τώρα εὐθύς, ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας.

Καὶ διατὶ ἔπειτα ἀπὸ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας;

Διότι...

— Θά περιμένω τρία λεπτὰ καὶ ἔπειτα ἂν δέν

ἔλθῃς...

— Ὅχι, πατέρα μου, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θά ἰδῇτε.

Ἐταβήτε μίαν στιγμὴν νά 'πάγω ἐγὼ πρώτα.

— Αὐτὰ τὰ λέγεις διὰ νά εὐρῇς καιρὸν νά μου

γλυτώσῃς.

Ἀλλ' ἡ κοραίσίς ἔτρεξε γρήγορα γρήγορα καὶ ἐγένειεν ἀφαντος.

Ζ'

Ὁ πατὴρ μόλις κρατῶν τὴν ὀργὴν του ἐλύτῃ τὸ ὀρολόγιόν του καὶ εἶπε:

— Τὸ πηλοκρίτισο θέλει νά παίξῃ χωρὶς ἄλλο, ἀλλὰ θά του δείξω ἐγὼ ἔπειτα πῶς πρέπει νά φέρεται.

Ἀρ' οὐ ἐπέρασαν τὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀνέβη ἀργὰ ἀργὰ καὶ σοβαρὰ τὴν κλήμακιν, καὶ ὅταν ἐβῇ εἰς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ τί βλέπει; Ἐτρώμαξεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνεζώνησε:

— Τί πειρασμὸς πάλιν εἶνε αὐτός; τί ζῶν εἶνε τοῦτο;

Τῷ ὄντι εἶδεν εἰς τὴν ἀποθήκην ἕν φοδερὸν θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει καὶ ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος του. Ἦνοιγε τόσο τὸ στόμα του καὶ τὸ ἐκλείει, καὶ ἐφαίνοντο οἱ ὀδόντες του λευκοὶ λευκοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ αἱ σιαγόνες του ἔκαμνον κρότον κρότον καὶ τρομακτικόν. Ἐγύριζε καὶ τὰ μάτια του καὶ